

פרשת וילך

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל (לא, יט)

ולכאורה לאחר שאמר הכתוב 'ולמדה את בני ישראל' מדוע צריך לחזור ולומר 'שימה בפיהם'.

והנה מצינו, דהרי התרי"ג מצוות נאמרו לכלל ישראל, ואולם כמעט לא יתכן שאדם אחד יקיים את כל המצוות שהרי חלקם נאמרו בכהנים וחלקם בלויים, וחלק מן המצוות אינן אלא למי ששייך בדבר כמצוות יבום וחליצה.

אכן העצה לכך היא שילמדו את ההלכות של המצוות, ודעת זו יכוין בליבו שאם יבואו לידו אלו הדינים שלומד יקיים אותם למעשה, וכל העת ימתין ויצפה מתי יבואו לידי ואקיימם, ובזה נחשב כאנוס והבא לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הקב"ה כאילו עשאה.

זהו שאמר הכתוב 'שימה בפיהם' דהיינו דצורת קיום ד'ולמדה את בני ישראל' יהיה עי"כ שיקבלו לקיים את אתן המצוות כשיבאו לידם, ובכך תחשב המצוה ל'שימה' דהיינו שנתקיימה למעשה בעודה 'בפיהם' דהיינו בעת לימודה.

על כך סיים הכתוב ואמר 'למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל', דבכך יש עדות שאם תבוא המצוה לידם בוודאי יקיימוה.

מקור: רבי יצחק אלחנן ספקטור